

Arrest

nr. 199 124 van 1 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. AKKERMANS
Dorpsstraat 124
3900 OVERPELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DAOUDI, die *loco* advocaat J. AKKERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Ismaelitische Hazara, die afkomstig is uit het dorp Sahel, Tala wa Barfak district, provincie Baghlan, en over de Afghaanse nationaliteit beschikt. Aldaar groeide u op en woonde u tot aan uw vertrek.

In 1381 (i.e. 2002) werkte u uw basisschool af. Sindsdien volgde u middelbaar onderwijs te Pole Khomri stad, Baghlan. Sindsdien verbleef u niet meer in uw dorp Sahel, maar in een kamer te Pole Khomri. Enkel in de vakantieperiode ging u nog naar huis. Ook na het behalen van uw middelbaar diploma bleef u als student aan de universiteit te Pole Khomri wonen. U studeerde er wiskunde en fysica aan het

departement onderwijs. Toen u in 1391 (i.e. 2012) afstudeerde, zocht u een job. Dit vlotte evenwel niet, hetgeen u na verloop van tijd deed beslissen terug te keren naar uw dorp Sahel, alwaar u vervolgens op de velden als landbouwer begon te werken.

Te Sahel, Tala wa Barfak kende u geen problemen. Dit veranderde evenwel in Jawza 1394 (i.e. mei-juni 2015). Toen u met uw broer B. (...) naar de berg Sokhi Khamri ging om er Angeza kruid te plukken, kregen jullie er problemen met S. B. (...), die stelde dat jullie de kruiden niet mochten oogsten, daar ze aan hem toebehoorden. Dit was niet het geval, waarop uw vader met Mullah N. (...), de Taliban schaduw district chief, en met de dorpsoudsten sprak. Deze beslisten dat het om een misverstand ging en jullie weldegelijk ook kruiden mochten oogsten. Hierop gingen jullie 15 dagen later, in Saratan 1394 (i.e. juni-juli 2015) opnieuw naar de berg. Daar kregen jullie het evenwel al snel aan de stok met S'. (...), de zoon van S. B. (...). Er vond een handgemeen plaats, waarbij S'. (...) naar zijn wapen probeerde grijpen en uw broer, teneinde dit te verhinderen, S'. (...) een duw gaf. Deze viel als gevolg hiervan van een heuvel naar beneden. Een val met fatale afloop. Twee verwanten van S'. (...) die in de buurt waren, merkten het voorval op en kwamen poolshoogte nemen. Jullie vertelden dat S'. (...) per ongeluk gevallen was, maar al snel beschuldigden ze jullie hem gedood te hebben omwille van de problemen die eerder zouden plaats gevonden hebben. Jullie hielpen het lichaam van S'. (...) wel nog richting het dorp Arsaqali brengen, maar naarmate jullie naderden, ontsnapten u en uw broer. Thuis gekomen informeerde u uw vader, waarop deze besliste dat jullie maar beter allemaal konden vertrekken. Samen met uw vader reisde u via Doshi naar Kabul, alwaar uw broer jullie opwachtte en vanwaar jullie jullie weg verderzetten richting Nimroz. Aldaar vond uw vader een smokkelaar om jullie naar Iran te brengen. Eind Saratan/begin Hut 1394 (i.e. juli-augustus 2015) verlieten jullie Afghanistan richting Iran. Onderweg raakte u uw vader en broer evenwel kwijt, waarop u uw weg alleen verder zette richting Turkije. Aldaar hielp de smokkelaar u aan een job, opdat u uw verder reis zou kunnen bekostigen. Na twee maanden reisde u via Griekenland en de Balkanroute verder naar België, alwaar u 9 september 2015 aankwam. Enkele dagen later, op 16 september 2015 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u noch op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), noch op het Commissariaat-generaal enig document neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw identiteit niet wist aan te tonen, hetgeen opvallend is gezien u beweert hogere studies te hebben gevolgd en gedurende 10 jaar te Pole Khomri stad te hebben gewoond als student (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 4-5; 14). Dat u uw tazkara onderweg verloren bent, is mogelijk. Echter, dat u geen enkel document aangaande uw identiteit en/of scholing wist neer te leggen daar u destijds snel diende te vertrekken (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 14), roept gezien u een geschoold en opgeleid persoon bent toch vragen op en tast uw algemene geloofwaardigheid aan.

Op een asielzoeker rust verder de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd u trouwens ook zo aangegeven in het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 1-2). Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een

streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat het op zich bevreemdend is, indien u eerst jaren als student te Pole Khomri stad, Baghlan zou gewoond hebben voor uw studies en er uiteindelijk een universitair diploma zou gehaald hebben, dat u na 10 jaar, met name in 1391 terug naar uw dorp en district zou gaan wonen zijn, te meer er daar zeker geen werk te vinden is met uw diploma (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 4-5). Eveneens is het opmerkelijk dat u en uw gezin in het dorp Sahel, buiten de Ashraf vallei, zouden gewoond hebben, terwijl jullie uit de Ashraf vallei afkomstig zouden zijn, uw zus er eveneens zou wonen, uw verloofde van Bolandi, een ander dorp in de Ashraf vallei, afkomstig zou zijn, en zowel uw familie langs vaderskant als langs moederskant in het dorp Pajak, in de Ashraf vallei woonachtig zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 4-5; 11-13). Voorts is het bizar dat u geen idee hebt waarvoor het Angeza kruid dat u samen met uw broer zou geoogst hebben om vervolgens aan handelaars door te verkopen – en een belangrijke rol speelt in uw asielrelaas – juist dient of kan gebruikt worden (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 11-12).

Verder is het opvallend dat uw dorp, Sahel, en het dorp Arsaqali, waar S.' (...) en diens vader S. B. (...) woonachtig zouden geweest zijn, in tegenstelling tot de dorpen uit de Ashraf vallei die u benoemde, op geen enkele kaart terug te vinden zijn. Ook gelet op de door u gegeven wegbeschrijving van uw dorp, over het district centrum en Dahan Marq, richting de Ashraf vallei valt uw dorp niet terug te vinden (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 6-7). Ook hebt u geen idee van het aan Tala wa Barfak grenzende district. U weet wel dat na Tala wa Barfak de weg verder gaat naar de Bamyān provincie, maar hebt geen idee wat het eerste district in de Bamyān provincie is (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 8), met name Kahmard. Dit is bevreemdend, mede gelet op het feit dat u zich toch over langere afstanden verplaatste, ondermeer richting Pole Khomri, en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het economisch leven in Tala wa Barfak voor een stuk georiënteerd is op (de koolindustrie in) Kahmard.

Daarnaast had u geen idee welke buitenlandse troepenmacht (destijds) in Baghlan aanwezig was, noch wanneer de machtsoverdracht door de internationale troepen aan de Afghaanse veiligheidsdiensten zou plaats gevonden hebben (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 22-23), hetgeen erg bevreemdend is daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de controle in Baghlan in juni 2013 werd overgedragen en u zowel in Pole Khomri als Tala wa Barfak beweert gewoond te hebben. Ook is het opmerkelijk dat u enerzijds slechts één veiligheidsincident in Tala wa Barfak kan benoemen, terwijl u anderzijds beweert dat het door de activiteiten van de Taliban een erg onveilig district is (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 21-22); en bent u niet op de hoogte of en wanneer het district huis van Tala wa Barfak ooit aangevallen werd (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 23). Evenmin bent u op de hoogte van de aanwezigheid van koolmijnen in uw district en/of naburige districten, terwijl veel burgers in uw regio in deze sector werkzaam zijn, en het feit dat er in augustus 2013 enkele ingenieurs werden ontvoerd die de koolmijnen in Tala wa Barfak kwamen inspecteren en vervolgens door burgers werden bevrijd van de Taliban (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 23-24).

Tot slot was uw kennis ivm bekende personen uit uw district ontoereikend. Gevraagd naar de provincie gouverneur stelde u dat dit Sultan Mohammad Ibadi was en dat zijn directe voorganger Jimahan Khan Hamdard (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 21), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Juma Khan Hamdard provincie gouverneur was in de periode 2005-2006 en er sindsdien nog zes gouverneurs aan de macht waren alvorens Sultan Mohammad Ibadi de controle verwierf. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, is gelet op uw langdurig verblijf als student in Pole Khomri stad erg opmerkelijk te noemen. Gevraagd naar de district chief van Tala wa Barfak stelde u dan weer terecht dat Faiz Mohammad Amiri sinds 1392 (i.e. 2013) district chief was en vermeldde u Mohammad Din als district police chief. Van Faiz Mohammad Amiri's voorgangers was u evenwel niet op de hoogte en ook van Lt. Col. Karimdad, die volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, in 2013 district police chief was, had u nog nooit gehoord (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 20-21). Wat betreft Taliban commanders uit uw regio stelde u uiteindelijk enkel Mullah Nasrullah te kennen. Van Qari Mayraj, de Taliban schaduw district chief in Tala wa Barfak had u dan weer nooit gehoord (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 17-18).

Gelet op dit alles kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan. Hierdoor kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Tala wa Barfak, Baghlan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij

een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 2 maart 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 1-2). U werd in de loop van en op het einde van het gehoor gewezen op het belang duidelijkheid te scheppen en uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, en voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 14-15; 25-26). U wijzigde uw verklaringen evenwel niet. Toen verder benadrukt werd dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het Commissariaat-generaal de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen, bleef u volhouden dat uw verklaringen ivm uw verblijfplaatsen in Afghanistan correct waren (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 25-26).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het Commissariaat-generaal u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het Commissariaat-generaal volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het Commissariaat-generaal erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. In het licht van het voorgaande dient nog toegevoegd te worden dat indien u wel de waarheid zou vertellen over waar u voor uw komst naar België zou verbleven hebben, quod non, er hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan de door u ingeroepen problemen met S. B. (...).

Vooreerst bevatten uw verklaringen enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties, die uw geloofwaardigheid niet ten goede komen. Zo stelde u destijds op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u enkele dagen voor de dood van S'. (...) een woordenwisseling had ivm het plukken van Angoza kruid, en dat u enkele dagen na de dood van S'. (...) zou vertrokken zijn (Vragenlijst CGVS, 23 oktober 2015, pp. 1-2), terwijl u op het Commissariaat-generaal liet optekenen dat u en uw broer aanvankelijk problemen hadden met S. B. (...), de vader van S'. (...) en dat jullie pas een tweede keer, ongeveer 15 dagen later, problemen kregen met S'. (...) (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 15-17). Verder is het niet echt aannemelijk dat de verwanten van S'. (...) jullie eerst zouden beschuldigd hebben S'. (...) te hebben gedood, maar vervolgens uw broer B. (...) zouden laten ontsnappen hebben. En mocht, dit het geval zijn, quod non, ze eens uw broer zou ontsnapt zijn, ook u nog zouden laten ontkomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 15-16; 18-19).

Daarnaast merkt het Commissariaat-generaal op dat, indien uw problemen al aannemelijk/geloofwaardig zouden zijn, quod non, de feiten die aan de basis van uw vertrek zouden liggen op zich lokaal en interpersoonlijk van aard zijn, zich situeren in de gemeenrechtelijke sfeer, en bijgevolg geen verband houden met één van de criteria uit de Vluchtelingenconventie in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben op basis van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u in geval van een terugkeer naar Afghanistan enkel S. B. (...) vreest en de problemen met S. B. (...) louter draaien rond het recht om op een stuk berg Angoza kruid te plukken en het feit dat hij u en uw broer beschuldigd zijn zoon S'. (...) te hebben gedood (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 15-16; 19). Dat S. B. (...) ook lid zijn van de Taliban is een blote bewering uwentwege, die nergens steun vindt in uw dossier en uw verklaringen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 15-19).

Wat betreft uw bewering dat u in geval van terugkeer tevens rekrutering door de Taliban dient te vrezen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 16; 20), merkt het Commissariaat-generaal nog op dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat hoewel de Taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat Taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de Taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de Taliban doet vervreemden.

Gelet op dit alles moet dan ook geconcludeerd worden dat u uw recent verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan, niet aannemelijk hebt gemaakt, dat u het Commissariaat-generaal in het ongewisse laat over uw werkelijke verblijfsplaatsen voor uw komst naar België, en dat aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten sowieso geen geloof kan gehecht worden. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus sowieso niet toegekend worden en kan u geen aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt hier nog aan toegevoegd dat mocht aan al het voorgaande toch geloof kunnen gehecht worden, wat geenszins het geval is, er in uw hoofde tevens een reëel intern vluchtalternatief in Afghanistan bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich steeds in de hoofdstad Kabul kan vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen

geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt

geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande, volwassen jongeman van 27 jaar bent die Dari spreekt en zowel middelbaar als universitair onderwijs heeft genoten te Pole Khomri, Baghlan. Daarnaast hebt u ongeveer tien jaar in een stedelijke omgeving gewoond (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 4-5). Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar tevens de nodige affiniteit heeft met een stedelijk bestaan/leven. Bovendien stelde u zelf dat, indien u geen problemen zou kennen met S. B. (...), u probleemloos in Kabul, Afghanistan zou kunnen wonen (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 20).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, indien u uw recent verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan, toch aannemelijk zou gemaakt hebben, en aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten eveneens geloof zou kunnen gehecht worden, quod non, u in de stad Kabul sowieso over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De onderdelen van het middel die door verzoekende partij worden ontwikkeld zullen derhalve slechts besproken worden in de mate dat ze betrekking hebben op de in het onderhavige arrest in aanmerking genomen motieven.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. De Raad wijst er verder op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij correcte verklaringen aflegt met betrekking tot haar identiteit, haar nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Dit werd haar trouwens ook zo aangegeven in het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/03/2016, p. 1-2). Uit wat volgt blijkt evenwel dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan deze medewerkingsplicht.

2.2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel document aangaande haar identiteit en/of scholing weet neer te leggen, dit terwijl zij nochtans beweert hogere studies te hebben gevolgd en gedurende tien jaar te Pole Khomri stad te hebben gewoond als student. Het is niet ondenkbaar dat zij inderdaad haar *taskara* verloren is bij haar vlucht uit Afghanistan, zoals zij stelt, doch verklaart dit niet waarom zij evenmin andere documenten in verband met haar identiteit en/of scholing neerlegt. Ook haar stelling dat zij destijds snel diende te vertrekken kan dit gebrek aan enig bewijs aangaande haar identiteit geenszins verschonen. Immers is zij een geschoold en opgeleid persoon, waardoor verwacht kan worden dat zij het belang van dergelijke documenten kan inschatten. Zij werd er tevens op gewezen dat zij na het incident waarbij S'. stierf nog eerst naar huis ging om vervolgens te vluchten uit Afghanistan (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 02/03/2016, p. 16). Derhalve verkeerde zij in de mogelijkheid om deze belangrijke documenten in verband met haar identiteit te verzamelen. Bovendien, zelfs indien zij dergelijke documenten bij haar vlucht niet kon meenemen, kan hoe dan ook van haar worden verwacht dat zij ernstige pogingen zou ondernemen om dergelijke documenten die haar voorgehouden identiteit kunnen aantonen te bekomen, *quod non*.

2.2.5. De documenten die verzoekende partij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-5) en die haar identiteit zouden moeten aantonen, doen geen enkele afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Vooreerst doet het de wenkbrauwen fronsen dat verzoekende partij pas in het kader van haar beroepsprocedure, ruim anderhalf jaar na haar aankomst in België, komt aandragen met documenten in verband met haar identiteit. Over de wijze waarop zij deze documenten zou verkregen hebben is verzoekende partij overigens bijzonder summier en vaag, nu zij hierover in haar verzoekschrift slechts stelt dat zij deze *“via een vriend van de universiteit”* verkregen zou hebben.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat aan de *taskara* (bijlage 3), het diploma (bijlage 4) en het puntenrapport (bijlage 5) geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Eerst en vooral betreffen deze documenten slechts fotokopieën, dewelke gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). In verband met het puntenrapport kan daarnaast nog worden opgemerkt dat uit de datum op het document (8 mei 2017) blijkt dat het pas opgesteld werd na het vertrek van verzoekende partij uit Afghanistan en dan ook een gesolliciteerd karakter heeft. Deze stukken zijn dan ook allesbehalve van aard de door haar voorgehouden identiteit te staven.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij geen documenten bijbrengt die van aard zijn de door haar voorgehouden identiteit aan te tonen, terwijl dit evenwel van haar verwacht kan worden, haar algemene geloofwaardigheid ondergraaft.

2.2.7. Verder is de Raad van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan). Immers worden dienaangaande in de bestreden beslissing volgende vaststellingen gedaan: *“In casu werd vastgesteld dat het op zich bevreemdend is, indien u eerst jaren als student te Pole Khomri stad, Baghlan zou gewoond hebben voor uw studies en er uiteindelijk een universitair diploma zou gehaald hebben, dat u na 10 jaar, met name in 1391 terug naar uw dorp en district zou gaan wonen zijn, te meer er daar zeker geen werk te vinden is met uw diploma (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 4-5). Eveneens is het opmerkelijk dat u en uw gezin in het dorp Sahel, buiten de Ashraf vallei, zouden gewoond hebben, terwijl jullie uit de Ashraf vallei afkomstig zouden zijn, uw zus er eveneens zou wonen, uw verloofde van Bolandi, een ander dorp in de Ashraf vallei, afkomstig zou zijn, en zowel uw familie langs vaderskant als langs moederskant in het dorp Pajak, in de Ashraf vallei woonachtig zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 4-5; 11-13). Voorts is het bizar dat u geen idee hebt waarvoor het Angeza kruid dat u samen met uw broer zou geoogst hebben om vervolgens aan handelaars door te verkopen – en een belangrijke rol speelt in uw asielrelaas – juist dient of kan gebruikt worden (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 11-12).*

Verder is het opvallend dat uw dorp, Sahel, en het dorp Arsaqali, waar S.' (...) en diens vader S. B. (...) woonachtig zouden geweest zijn, in tegenstelling tot de dorpen uit de Ashraf vallei die u benoemde, op geen enkele kaart terug te vinden zijn. Ook gelet op de door u gegeven wegbeschrijving van uw dorp, over het district centrum en Dahan Marq, richting de Ashraf vallei valt uw dorp niet terug te vinden (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 6-7). Ook hebt u geen idee van het aan Tala wa Barfak grenzende district. U weet wel dat na Tala wa Barfak de weg verder gaat naar de Bamyan provincie, maar hebt geen idee wat het eerste district in de Bamyan provincie is (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 8), met name Kahmard. Dit is bevreemdend, mede gelet op het feit dat u zich toch over langere afstanden verplaatste, ondermeer richting Pole Khomri, en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat het economisch leven in Tala wa Barfak voor een stuk georiënteerd is op (de koolindustrie in) Kahmard.

Daarnaast had u geen idee welke buitenlandse troepenmacht (destijds) in Baghlan aanwezig was, noch wanneer de machtsoverdracht door de internationale troepen aan de Afghaanse veiligheidsdiensten zou plaats gevonden hebben (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 22-23), hetgeen erg bevreemdend is daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de controle in Baghlan in juni 2013 werd overgedragen en u zowel in Pole Khomri als Tala wa Barfak beweert gewoond te hebben. Ook is het opmerkelijk dat u enerzijds slechts één veiligheidsincident in Tala wa Barfak kan benoemen, terwijl u anderzijds beweert dat het door de activiteiten van de Taliban een erg onveilig district is (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 21-22); en bent u niet op de hoogte of en wanneer het district huis van Tala wa Barfak ooit aangevallen werd (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 23). Evenmin bent u op de hoogte van de aanwezigheid van koolmijnen in uw district en/of naburige districten, terwijl veel burgers in uw regio in deze sector werkzaam zijn, en het feit dat er in augustus 2013 enkele ingenieurs werden ontvoerd die de koolmijnen in Tala wa Barfak kwamen inspecteren en vervolgens door burgers werden bevrijd van de Taliban (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 23-24).

Tot slot was uw kennis ivm bekende personen uit uw district ontoereikend. Gevraagd naar de provincie gouverneur stelde u dat dit Sultan Mohammad Ibadi was en dat zijn directe voorganger Jimahan Khan Hamdard (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, p. 21), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat Juma Khan Hamdard provincie gouverneur was in de periode 2005-2006 en er sindsdien nog zes gouverneurs aan de macht waren alvorens Sultan Mohammad Ibadi de controle verwierf. Dat u hiervan niet op de hoogte bent, is gelet op uw langdurig verblijf als student in Pole Khomri stad erg opmerkelijk te noemen. Gevraagd naar de district chief van Tala wa Barfak stelde u dan weer terecht dat Faiz Mohammad Amiri sinds 1392 (i.e. 2013) district chief was en vermeldde u Mohammad Din als district police chief. Van Faiz Mohammad Amiri's voorgangers was u evenwel niet op de hoogte en ook van Lt. Col. Karimdad, die volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, in 2013 district police chief was, had u nog nooit gehoord (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 20-21). Wat betreft Taliban commanders uit uw regio stelde u uiteindelijk enkel Mullah Nasrullah te kennen. Van Qari Mayraj, de Taliban schaduw district chief in Tala wa Barfak had u dan weer nooit gehoord (Gehoorverslag CGVS, 2 maart 2016, pp. 17-18).". Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en ondergraven op fundamentele wijze het door verzoekende partij voorgehouden (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan).

2.2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift er niet in slaagt voormelde vaststellingen die de geloofwaardigheid van haar voorgehouden (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan) ondermijnen in een ander daglicht te stellen en alsnog te overtuigen wat betreft haar voorgehouden (recent) verblijf in deze regio.

Immers komt zij niet verder dan loutere vergoelijkungen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één van voormelde vaststellingen afdoende en concreet te weerleggen.

Zo herhaalt zij dat zij als landbouwer aan de slag ging in Sahel omdat er in het kader van haar studies geen job te vinden was in Pole Khomri, maar weerlegt zij op geen enkele wijze de bemerking dat het weinig logisch is dat zij na tien jaar terug naar haar dorp en district zou gaan wonen zijn, waar er zeker geen werk te vinden is met haar diploma.

Verder bemerkt verzoekende partij dat ze van landbouw zeer weinig wist en enkel de taken uitvoerde die haar broer haar meedeelde, doch is de Raad van oordeel dat het, gelet op haar universitair opleidingsniveau, maar weinig aannemelijk is dat verzoekende partij blindelings deze taken zou hebben uitgevoerd en haar broer niet zou hebben gevraagd naar het nut van het Angeza kruid, dat zij samen met haar broer zou geoogst hebben om vervolgens aan handelaars door te verkopen.

Wat betreft haar bewering dat zij weinig meekreeg van wat er in de samenleving gebeurde gezien zij omwille van haar studies afgezonderd leefde, bemerkt de Raad evenwel dat geenszins aangenomen

kan worden dat zij “afgezonderd” leefde nu zij immers naar de universiteit ging. Dat zij maar weinig zou hebben meegekregen van wat er in de samenleving gebeurde tijdens haar universitaire studies is allesbehalve plausibel. Dit geldt des te meer nu uit de door haar bijgebrachte puntenlijst blijkt dat zij op de universiteit, naast wiskunde en fysica, ook algemene vakken zou hebben gevolgd waaronder eigentijdse geschiedenis.

Ten slotte benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift nog de zaken die zij wel wist, doch meent de Raad dat de kennis van verzoekende partij beperkt en gefragmenteerd is en dan ook geenszins afbreuk doet aan voormelde vaststellingen die haar voorgehouden (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan) fundamenteel ondermijnen.

2.2.9. De Raad wijst erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan) niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

2.2.10. De door haar bijgebrachte documenten (bijlagen 3-6 van het verzoekschrift) volstaan geenszins om de door haar voorgehouden herkomst en het door haar voorgehouden asielrelaas aan te tonen.

De Raad wijst erop dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden herkomst/asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met overtuigende verklaringen en een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

In verband met de *taskara* (bijlage 3), het diploma (bijlage 4) en het puntenrapport (bijlage 5) werd hierboven reeds vastgesteld dat aan deze stukken geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht (zie punt 2.2.5.).

Aangaande de verklaring van de dorpsoudste inzake haar problemen in Afghanistan (bijlage 6), wijst de Raad erop dat dit eveneens slechts een kopie betreft en dat hieraan dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat fotokopieën gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Zij het tevens herhaalt dat verzoekende partij haar (recent) verblijf in het dorp Sahel niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in het dorp Sahel, Tala wa Barfak, Baghlan (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT